EXTRA NUMMER

VAN HET

SAMARANGSCH ADVERTENTIE-BLAD,

Maandag 25 Julij 1859.

LANDMAIL BERIGTEN,

loopende tot 9 *Junij* 1859.

POLITIEK OVERZIGT.

— Het wetsontwerp op de regterlijke organisatie, met welks behandeling zich de tweede kamer bij het vertrek der voorgaande mail bezig hield, is door haar verworpen. Men weet, dat een der hoofdbeginselen onzer regterlijke inrigting, waarover verschil van meening bestaat, is of de Hooge Raad als hof van cassatie in burgerlijke zaken moet blijven bestaan, dan of men hem bij het wegvallen der provinciale hoven tot de beregting der civiele appellen moet roepen. Het ministerie heeft het laatste voorgesteld. Na de algemeene beraadslaging besloot men het eerst over dit beginsel te stemmen, dat in artikel 57 was opgenomen. Dit werd verworpen en dien ten gevolge trok de minister van justitie het ontwerp in.

Daarna werd het ontwerp betrekkelijk de zamenblijving van het Limburgsch bondscontigent in behandeling genomen. De beraadslaging daarover was langdurig, niet omdat iemand twijfelde aan onze verpligting, om aan de vordering van den Duitschen bond tot het marschvaardig maken van het Limburgsche contingent te voldoen, maar omdat de wijze waarop daaraan voldaan moest worden, zonder onze neutraliteit, als de bond in den oorlog gewikkeld werd in gevaar te brengen, wel overweging eischte. De moeijelijkheid lag daarin, dat men tot nu toe het contingent met ons eigen leger had ineengesmolten en niet als afzonderlijk corps had georganiseerd. Nadat de regering had verzekerd, dat zij zoo spoedig en zooveel mogelijk de miliciens, waaruit dit contingent thans werd zamengesteld, door vrijwilligers zou vervangen, is het ontwerp aangenomen.

De tweede kamer houdt zich thans bezig met de beraadslaging over de oproeping der miliciens van 1856 en 1857. De regering heeft haar primitief ontwerp in zooverre gewijzigd, dat vooreerst die oproeping slechts voor 3 maanden zal geschieden. Daardoor heeft het ontwerp in de nadere overweging in de afdeelingen minder tegenstand ontmoet dan vroeger, alhoewel toch een groot aantal leden er tegen bleef.

ALGEMEEN OVERZIGT

De voortzetting van de oorlogsbedrijven van Italie, is niet gunstig voor de Oostenrijkers geweest. Alvorens wij echter den loop der gebeurtenissen van de laatste 14 dagen schetsen, moeten wij het officieele rapport van graaf Giulay, betreffende het gevecht bij Montebello aanstippen, waaruit blijkt, dat de Fransche troepenmagt in dit gevecht niet zoo gering en die der Oostenrijkers niet zoo groot is geweest, als in de Sardinische en Fransche tijdingen is opgegeven. Er wordt echter in erkend, dat de offensive beweging der Oostenrijkers op dit punt geen ander doel had dan eene rugwaartsche beweging te dekken, die dan ook in orde heeft plaats gehad. De tactiek van den Oostenrijkschen generaal bestond daarin, dat hij zich van Casteggio en Montebello wilde meester maken, ten einde eene basis te hebben, om Voghera te bedreigen en den vijand te noodzaken al zijne strijdkrachten te ontwikkelen, zoodat hij zich daarmede naar geen ander punt kon begeven. Het aantal dooden en gewonden wordt opgegeven als volgt: 718 gewonden, 294 dooden en 283 vermisten. Onder het aantal gekwetsten bevindt zich de generaal Braun en 24 officieren; 11 subalterne officieren sneuvelden en 5 waren nog vermist.

Uit onze laatste berigten in een onzer vorige nommers weet de lezer dat Garribaldi aan het hoofd van 4 à 5000 man te Sesto Calendo was binnengerukt. Dit legertje groeide dagelijks aan door vrijwilligers en weldra rukte de stoute vrijbuiter Varese binnen, waar hij zich barikadeerde en zich verdedigde met een moed en eene bekwaamheid, die alles behalve gewoon zijn. Het was hier, dat hij den Oostenrijkers een bloedig gevecht leverde en meester van het slagveld bleef. Hij rigtte voorts eene hevige proclamatie tot de bevolking, waarin hij zeide gezonden te zijn door koning Victor Emanuel, den uitverkorene van Italie, ten einde de Lombarden te organiseeren voor den bevrijdings-oorlog. Daarmede was het sein tot een opstand in dat gedeelte van Italie gegeven, die zich weldra in geheel Valtellina uitbreidde. Inmiddels maakte Garibaldi van zijne behaalde voordeelen een goed gebruik en avanceerde met zijn klein legertje op Como, een stadje op de grenzen van Lombardije, ongeveer 8 mijlen van Milaan, op de zuidelijke punt van het meir van Como en een der belangrijkste punten van Opper-Lombardije, terwijl het door middel van een spoorweg met Milaan verbonden is. Voor de stad ontmoette hij de Oostenrijkers en viel deze met verwoedheid aan. Het gevecht duurde 8 uren. Na een wanhopigen wederstand moesten de troepen van Giulay de wijk nemen en onderscheidene stukken geschut en een aantal gevangenen in handen der Italianen laten, die daarop onder het gejuich der bevolking de stad binnen rukten. De Oostenrijkers retireerden op Monza.

Van dit oogenblik af werden de tijdingen betreffende dezen stouten avonturier verward en spraken elkander tegen. Zooveel was echter blijkbaar, dat hij door de Oostenrijkers van alle kanten in het naauw gebragt, niet alleen Como weder moest ontruimen, maar zelfs zoo ver teruggeworpen werd, dat men ieder oogenblik de tijding verwachten, dat hij op Zwitsersch grondgebied gevlugt, gevangen genomen of over het Lago Maggiore ontkomen zou zijn. In plaats daarvan kwam echter weldra de tijding, dat hij den 2den dezer Como heroverd en dus de Oostenrijkers weder geslagen had. Hij schijnt zich in den nacht van den 1sten op den 2den met den moed der wanhoop op zijn vervolgers geworpen en het geluk zijne wapens begunstigd te hebben. Den 2den verschenen ook Fransche genie-officieren te Intra, ten einde toebereidselen te maken, om gedurende den nacht 500 man over het meir te zetten.

Van meer belang echter waren de operatien van de geallieerde armee. Volgens een berigt uit Vercelli van 31 Mei is Victor Emanuel met 4 divisien infanterie (Fanti, Cialdini, Castelborgo en Durando), eenige kavallerie en vier batterijen de Sesia gepasseerd. Castelborgo en Fanti marcheerden naar Palestro, terwijl Cialdini links op Vinzaglio aanrukte; het gemeenschappelijk doel was Palestro. Het terrein aldaar bestaat uit rijstvelden, beken en kanalen, daartusschen smalle voetpaden, die eene ontwikkeling van groote strijdkrachten onmogelijk maken. De Oostenrijkers hadden sommige velden, voornamelijk het dorp Palestro van barikaden voorzien en den straatweg bezet, daar zij versterking van Mortara wachtende waren. Toen de divisie Cialdini voor het dorp Palestro was aangekomen en men zich overtuigd had, dat de vijand achter de barrikaden tamelijk veilig voor het geweervuur was, gaf de koning last die barrikaden een voor een met de bajonnet te nemen. Zoodra de divisie Durando de Oostenrijkers uit Casalino en Vinzaglio verdreven had, kwam zij der divisie Cialini te Palestro te hulp. Te $6^1/_2$ ure was dit dorp in handen der Piemontezen.

Een deel van het korps van den generaal Niel, hoewel op het terrein aanwezig, heeft geen deel aan het gevecht genomen, waarvan de eer dus alleen aan de Sardiniers toekomt. Zij verloren bij die gelegenheid volgens hunne opgave 300 gekwetsten, terwijl het aantal gesneuvelden niet wordt opgegeven. Daarentegen maakten zij 500 Oostenrijkers gevangen. De vijand moet bij dit treffen veel volk verloren hebben; een aantal Oostenrijksche soldaten verdronk in een kanaal. Wij moeten echter bij deze gelegenheid aanstippen, dat de bijzonderheden nopens deze gevechten aan Italiaansche of Fransche bronnen ontleend zijn, daar de armee berigten der Oostenrijkers steeds zeer verre te achter blijven.

Daags daarna trachtten de Oostenrijkers zich weder van het dorp Palestro meester te maken. Gedurende een uur hielden de Sardinische troepen zich defensief en beantwoordden het geweer en kanonvuur des vijands, doch het ongeduld der soldaten was zoo sterk, dat de officieren moeite hadden hen van een aanval af te houden. Eindelijk werd het sein tot avanceren gegeven en weldra waren de Oostenrijksche troepen uiteen gedreven. Het paard van den generaal Lamarmora werd door een kogel getroffen en viel, zoodat men aanvankelijk dacht dat de generaal zelf getroffen was. Het verlies der Oostenrijkers in dit gevecht wordt door de verschillende Parijsche correspondenten opgegeven tusschen de 2000 en 4000 dooden en gewonden en ruim 1000 gevangenen. Alle korrespondenten spreken met uitbundigen lof van het 3de regiment Zouaven. De Oostenrijkers hadden 8 stukken geschut achter eene diepe gracht geplant. Zonder een schot te doen sprongen deze mannen in het water en bereikten deels wadende, deels zwemmende de overkant, wierpen zich op de batterij, dreven de kompagnien, die haar verdedigden, met de bajonet uit een of in het water, veroverden de stukken en maakten 500 man gevangen. Zij verloren bij dit schitterend wapenfeit slechts 20 man aan dooden en 200 gekwetsten, waaronder tien officieren.

Den volgenden morgen, alzoo den 1sten Junij, rukte de generaal Niel Novara binnen. In den morgen van den 2den naderden de Oostenrijkers uit Robbio de Fransche voorposten, doch trokken na eene korte schermutseling terug. Deze beweging moest strekken om hunne aftogt te maskeren. Zij ontruimden voorts Robbio, ongeveer 1000 gekwetsten medenemende verlieten Mortara en in het algemeen de geheele linie van de Po. Den 3den werden bruggen over de Tecino geslagen en begonnen de geallieerden den overtogt over deze rivier. Bij Magenta kwam het den 4den tot een bloedig gevecht tusschen de geallieerden en de Oostenrijkers, waarin eerstgenoemden eene volkomene overwinning behaalden. Het aantal gevangene Oostenrijkers wordt op 5000 man begroot en dat der gewonden en gesneuvelden op 15,000 man geraamd. Ook moet het verlies der geallieerden aanzienlijk zijn; men raamt het voorloopig op 2000 man. Twee Fransche generaals, Clerc en L' Espinasse, sneuvelden. De Fransche voorposten stonden in den avond van den 5den te St. Otto, dus op een kleinen afstand van Milaan; den 6den verlieten de Oostenrijkers laatsgenoemde stad en het kasteel, na eerst al de stukken vernageld te hebben, en reeds in den middag van dien dag wapperde de driekleurige vlag van den toorn der Domkerk. De Oostenrijkers lieten echter eene proclamatie achter, waarbij de Milanezen met zware straffen bedreigd werden, zoo zij gemeene zaak met de geallieerden maakten. Het corps van Garribaldi stond den vorigen dag nog te Como.

Ziedaar, wat heden, 7 dezer, door middel van den telegraafbekend is geworden. Nadere bijzonderheden van dezen veldslag en zijne gevolgen zullen wij, zoo mogelijk, in onze laatste berigten kortelijk mededeelen.

— De keizer van Oostenrijk bevindt zich thans met verschillende generaals, o. a. met den baron von Hess, in het leger van Italie. Te Parijs was het gerucht in omloop, dat keizer Napoleon op aanzoek van de mogendheden er in zou hebben toegestemd, om den oorlog binnen de grenzen van Lombardije te beperken. Ook was er een ander gerucht verspreid, volgens hetwelk Engeland en Pruissen zouden zijn overeengekomen een ontwerp van schikking voor te stellen, zoodra de geallieerden te Milaan zouden zijn of eene belangrijke overwinning zouden hebben behaald. Volgens dit plan zal onmiddelijk een Europeesch congres bijeenkomen en zal men de faits accomplis als grondslag aannemen van den aanstaanden vrede. Sardinie's uitbreiding van grondgebied wordt uit een staatkundig zoowel als uit een strategisch oogpunt als eene noodzakelijkheid aangenomen; het zal derhalve vergroot worden door toevoeging van het hertogdom Modena, het hertogdom Parma en Piacenza. Voorts zou men in een onderzoek treden, of het niet raadzaam is den jeugdigen hertog Robert, zoon van de hertogin-regentes van Parma, op den Toskaanschen troon te plaatsen. Het Lombardijsch-Venetiaansch koningrijk zou een van de Oostenrijksche monarchie afgescheiden staat vormen en het bestuur daarover aangeboden worden aan den aartshertog Maximiliaan, met het erfregt op zijne nakomelingen, terwijl, bij eventueele uitsterving van die linie, de regering zal overgaan op een anderen aartshertog, zoodat genoemd land als een blijvend leen zou kunnen worden beschouwd van het huis Habsburg. Omtrent dit punt schijnt men echter een minder bepaald plan te hebben, en, ingeval van Frankrijks onverzettelijkheid om daaraan toe te geven, niet ongeneigd te zijn den hertog van Leuchtenberg, die zoo als men weet, aan de keizerlijke familien van Frankrijk en Rusland verwant is, tot den Lombardysch-Venetiaanschen troon te roepen. Verder zouden de paus en de koning van Napels met meer of minder aandrang uitgenoodigd worden tot het invoeren van hervormingen in hunne respective staten.

Hoewel het gerucht van dat plan nu al eenige dagen aanhoudt, vindt het ontwerp, zoo als het daar ligt, nog weinig geloof. Wij meenden het onzen lezers echter niet te mogen onthouden.

Overigens zijn de volgende bijzonderheden uit Italie bekend geworden.

Den 26sten Mei is te Florence en te Turin eene proclamatie van den koning van Sardinie aan de troepen van Toskane afgekondigd, aldus luidende:

«Toskaansche krijgslieden! Op de eerste mare van het uitbreken van den nationalen oorlog zaagt gij dadelijk om naar eenen bevelhebber, die u ten strijde tegen Italië's vijanden zou leiden. Ik heb die leiding op mij genomen, daar het mijn pligt is, al de krachten der natie tot orde en onder krijgstucht te brengen. Gij zijt niet meer soldaten eener landstreek van Italië; gij maakt deel van het Italiaansche leger uit.

«U de eer waardig achtende om aan de zijde van Frankrijks dappere soldaten te strijden, plaats ik u onder het bevel van mijnen beminden schoonzoon, den prins Napoleon, die door den keizer der Franschen met militaire operatien van groot gewigt belast is, gehoorzaamt hem even zoo als gij mij zelven zoudt gehoorzamen. Hij deelt in de denkbeelden en de wenschen, welke ik koester, alsmede de grootmoedige keizer, die in Italië gekomen is om het regt der natie verdedigen en de schending der geregtigheid te wreken.

«Soldaten, de tijd der zware beproevingen is gekomen. Ik maak staat op u. Gij behoort de eer van Italie's wapenen op te houden en te verhoogen.

De *Monitore Toscano* bevat eene officiele verklaring van den Sardischen commissaris, graaf Buoncompagni, waarin het land in staat van beleg wordt verklaard en tevens aangekondigd, dat Toskane zich in den tegenwoordigen oorlog tegen Oostenrijk, wegens de Italiaansche onafhankelijkheid, met Sardinie en Frankrijk heeft verbonden.

De *Gazz Piemontese* behelst de volgende kennisgeving in haar officieel gedeelte; » De Sardinische regering heeft openlijk verklaard, dat zij in den tegenwoordigen oorlog geheel en al zoude gedragen overeenkomstig de beginselen van gematigdheid en menschelijkheid, welke de nieuwere tijden kenmerken, hoewel de gewelddadigheden en knevelarijen van allerlei aard door het Oostenrijksche leger op ons grondgebied gepleegd (wat daaromtrent in Fransche bladen verhaald wordt, is overdreven. Er heerschte eene strenge krijgstucht in het Oostenrijksche leger) haar het regt kunnen geven represaille-maatregelen te nemen.

» De Sardinische regering, welke heeft medegewerkt tot de verklaring betreffende het zeeregt door het Parijsche congres den 16den April 1856 afgelegd, heeft haar voornemen te kennen gegeven, om de voorschriften er van naauwgezet na te komen.

» Op eene nog duidelijker wijze die verzekeringen in het belang van de bevolking en den handel willende hernieuwen, verklaard zij thans:

« 1°. De Oostenrijksche onderdanen, die zich in de staten van den koning van Sardinie bevinden, kunnen er blijven wonen, wanneer hun gedrag geen aanleiding tot klagten zal geven.

2°. Aan de Oostenrijksche onderdanen zal vergund worden de staten van den koning van Sardinie te bezoeken, wanneer zij daartoe eene speciale en voorafgaande magtiging van de Sardinische regering hebben bekomen.

» 3°. De kaapvaart blijft verboden.

» 4°. De neutrale vlag zal de vijandelijke koopwaar dekken met uitzondering van oorlogscontrabande.

» 5°. De koopwaar van onzijdigen onder vijandelijke vlag zal niet genomen worden, met uitzondering van oorlogscontrabande.

» 6°. De blokkades zullen effectief moeten zijn.

» De Sardinische regering, vernomen hebbende dat het Oostenrijksche fregat *Novara* een reis om de wereld heeft ondernomen, in het belang der wetenschap, verklaart eindelijk dat dit schip gedurende zijne reis niet prijs gemaakt zal mogen worden, en dat instructien dienaangaande reeds aan de koninklijke marine zijn gezonden.

» Wat de Oostenrijksche schepen betreft waarop embargo is gelegd, zoo heeft de Sardinische regering reeds verklaard, dat zij zich voorbehield daaromtrent nader te beschikken; zij zal haar besluit later bekend maken."

Men verzekert dat de groothertog van Toskane op het punt staat ten gunste van zijn zoon te abdiceren en dat dit met volkomen goedkeuring van keizer Napoleon geschiedt, zoo als reeds onlangs is gezegd. De keizer zou, zoo voegt men er bij, vooral dáárom de hand tot deze schikking leenen, omdat hij zich op deze wijze van de verdenking wil zuiveren, als koesterde hij onwettige plannen omtrent Italie.

Nadat de hertogin-regentes van Parma, tengevolge der beweging in dat hertogdom, haren staat had verlaten, doch weldra, toen zich weer eene andere gezindheid bij de bevolking openbaarde, was teruggekeerd, heeft thans op nieuw eene veel beteekenende beweging in een der provincien van Parma plaats gehad. Lanigiana is namelijk in opstand gekomen en heeft zich voor koning Victor Emanuel verklaard, terwijl bovendien een Sardinisch generaal aan het hoofd van eenige Toskaansche troepen Parma is binnengetrokken. De troepen der hertogin-regentes zijn haar getrouw gebleven, doch hebben zich zonder wederstand te bieden teruggetrokken. Wat de provincie Lanigiana betreft, zoo weet men niet, of de opgestane bevolking aldaar eene aansluiting aan de politiek van Sardinie verlangt, dan wel eene inlijving bij dat land.

Blijkens eene proclamatie van het voorloopig bewind van Massa en Carrara, zijn deze twee steden met haar gebied, — of het oude hertogdom Massa-Carrara door Napoleon I in 1806 aan zijne zusters Elise geschonken, — difinitief bij Sardinie ingelijfd. Het officiele blad van Turin behelst de bedoelde proclamatie. Niet onwaarschijnlijk is het, dat tegen deze inlijving, als zijnde schending der tractaten van 1815, protest zal worden ingeleverd.

Volgens berigt uit Napels was de stad rustig. De proclamatie des nieuwen konings, waarmede hij de regering heeft aanvaard, en waarin met den grootsten lof wordt gewaagd van den overleden koning, had echter een ongunstigen indruk gemaakt. De koning laat zich hoegenaamd niet uit over de staatkunde welke hij zal volgen.

Nog altijd stroomen er uit den Kerkelijken Staat vrijwilligers naar de Sardinische-Fransche armee. Ook heeft er te Rome na de overwinning te Montebello, eene zeer vreedzame, doch veel beteekenende volks-demonstratie plaats. De Fransche gezant, die zulk eene hulde toch niet kon straffen, verzocht echter beleefdelijk, dat de menigte uiteen zou gaan, ten einde den Paus geen verder verdriet aan te doen, en de menigte deed alzoo.

De groote vraag, waarvan vrede of oorlog kan afhangen, namelijk of Duitschland Oostenrijk te hulp zal komen, is nog altijd onbeslist. Zoo als men weet, heeft Hannover bij de Duitsche bondsvergadering het voorstel gedaan, om eene aanzienlijke bondsarmee aan den Boven-Rijn te concentreren en wel onder Oostenrijk commando; men weet ook dat Pruissen daartegen heeft geprotesteerd. Intusschen was dit voorstel naar de militaire commissie verwezen, die het voorstel van Hannover heeft goedgekeurd. In eene kort daarop gevolgde zitting schijnen verscheidene kleine Duitsche staten verklaard te hebben, dat zij zich onder zekere beperking wel konden vereenigen met het Pruissische protest tegen Hannover en ook wel het initiatief ten aanzien van groote militaire maatregelen aan Pruissen wilden overlaten, maar zich toch ook hun eigen regt wilden voorbehouden. Inmiddels is de generaal von Willesen, die onderscheidene Duitsche hoven bezocht en lang te Weenen vertoefd heeft, te Berlijn teruggekeerd. Van den uitslag zijner zending lekt weinig uit, doch alles te zamen genomen, schijnt die uitslag voor Oostenrijk niet gunstig geweest te zijn. Het schijnt namelijk vrij zeker, dat Pruissen blijft volharden bij zijn stelsel, om zijne houding verder te laten afhangen van zekere eventualiteiten. Welke die eventualiteiten zijn, blijft een geheim, doch Pruissen zet inmiddels zijne onderhandelingen met de Duitsche staten voort en men koestert de hoop, dat het der regering van den prins-regent gelukken zal, Beijeren, Saksen en Hannover van onberaden stappen af te houden. De opgewonden stemming in het Zuiden begint dan ook reeds hier en daar voor een meer bedaard nadenken plaats te maken. Evenwel blijft de toestand nog altijd vol gevaar.

Zoo b. v. heeft in de Saksische eerste kamer, den 25 Mei door den koning geopend, op 3 dezer eene langdurige beraadslaging over de politieke aangelegenheden plaats gehad, waarbij de minister von Beust de grondbeginselen der door de regering gevolgde staatkunde ontvouwde en al de sprekers groote verbittering tegen Frankrijk aan den dag legden. Aan den minister van oorlog werd een eenstemming votum van dankzegging gerigt voor de door hem betoonde zorg voor de spoedige uitrusting des legers.

Daarentegen is door de zoogenaamde vrije steden Hamburg, Bremen en Lubeck eene memorie bij de bondsvergadering ingediend, die Oostenrijk zeer zal mishagen. Zij dringen daarin aan op eene strikte onzijdigheid in den oorlog tusschen Frankrijk en Oostenrijk, in het belang van den handel dezer drie Duitsche havens, die in de Oostzee door de Fransche marine zeer zou kunnen worden benadeeld, zoo Duitschland zich tegen Frankrijk en voor Oostenrijk verklaarde.

Tusschen Oostenrijk en Rusland wordt de verhouding van dag tot dag ongunstiger. Dit maakt de positie van Pruissen inderdaad pijnlijk. Ook blijft het gevoelen stand houden, dat er met de daad eene overeenkomst tusschen Rusland, Frankrijk en Sardinie bestaat, waar-

hij aan laatstgenoemden staat voor alle gevallen zijn tegenwoordig grondgebied wordt gewaarborgd. Daarbij trekt de aandacht, dat Rusland meer en meer sympathie begint aan den dag te leggen voor de Slavonier en Roumannen, de erfvijanden van Oostenrijk. Men komt er — naar men zegt — te St. Petersburg opentlijk voor uit, dat op de onafhankelijk van Italie, die der Slavo-Roumanische stammen moet volgen en dat de Russische regering daartoe te Constantinopel al haren invloed aanwendt.

In Engeland is het parlement weder bijeen. Men zal echter eerst over eenige dagen weten, welke rigting het ministerie Derby zal inslaan, zoo het niet omver geworpen wordt door eene vereeniging van alle fractien der oppositie-partij, aan wier hoofd de lords John Russell en Palmerston staan. In eene meeting dier partij, den 6den gehouden, is besloten tot een amendement op het adres, uitdrukkende gebrek aan vertrouwen in de regering van lord Derby. Volgens eene berekening van den *Morning Herald* kan het ministerie zelfs bij de vereeniging van bovengenoemde staatsmannen, nog altijd op eene meerderheid van 51 stemmen rekenen. Men zal welhaast weten, wat hiervan zij. Veel zal voor Europa van de houding van het nieuwe parlement afhangen.

Spanje wil onzijdig blijven, doch gewapend. Dat zal in meer dan een opzigt goed kunnen zijn, want broeder Jonathan zegt in de *Herald*, een New-Yorksch blad: Wij moeten in deze dagen eene stoute doortastende *echt Amerikaansche* staatkunde jegens het buitenland aannemen. In oorlog en bij het dreigende Europesche bankroet zal Spanje kunnen overgehaald worden, om Cuba te verkoopen, Mexico verzocht of gedwongen worden, om de helft zijns gebieds af te staan, of geheel in de Unie te treden en Midden-Amerika zoo worden gevormd, dat men zeggen kan: »nu behoort Amerika aan de Amerikanen!"

De Verhevene Porte brengt onder de wapenen 65,000 alsmede eene reserve van 50,000 man, ja men zegt, dat zij 300,000 man op de been wil hebben — om onzijdig te blijven!

Laatste Berigten.

BUITENLAND.

— De zegepraal der Fransche wapenen te Magenta is den 6den dezer te Parijs met eene algemeene illuminatie gevierd, die men evenwel niet schitterend of luisterrijk kon noemen. Er heerschte ook onder de bevolking eene zekere ongerustheid, veroorzaakt door het lakonieke of beter gezegd het geheimzinnige der dépêches, die door het gouvernement zijn openbaar gemaakt. Zoo heeft b. v. ook de *Moniteur* niet vermeld, dat de generaals Clerc en Espinasse gesneuveld en dat koning Victor Emanuel, generaal Mac Mahon en maarschalk Canrobert gewond zijn, terwijl dit alles nu toch reeds met genoegzame zekerheid bekend is. Die opmerking leidt bij het publiek tot de veronderstelling, dat er welligt nog veel meer gaande is, hetwelk de regering opzettelijk verzwijgt, om de gemoederen niet te veel te schokken. Die vrees kan nu wel een weinig overdreven zijn, maar ieder zal gereedelijk toestemmen, dat de handelwijze van het gouvernement onverantwoordelijk is, daar eene enkele officieele mededeeling van geruststellenden aard voldoende zou wezen, om terstond eene meer opgeruimde stemming te weeg te brengen. Intusschen is zooveel uitgelekt, dat de slag bij Magenta, zonder den generaal Mac Mahon, ten voordeele der Oostenrijkers beslist zou zijn, die het centrum van de Fransche armee, onder het bevel des keizers, doorgebroken hadden.

Ook is het gerucht in omloop, dat de kwetsuur van den maarschalk Canrobert niet zoo ligt is als aanvankelijk werd gezegd, en dat zijn leven zelfs in gevaar verkeert. Zijn dood zou een waar ongeluk voor de armee zijn.

Het lijk van den generaal Espinasse is gebalsemd en zal naar Frankrijk gebragt worden, waar het op staatskosten zal worden ter aarde besteld.

De generaal Espinasse werd in het jaar 1815 in het departement de l'Aude geboren. Hij verliet de school van St. Cyr 20 jaren oud, werd in 1849 tot chef van een bataillon Zouaven bevorderd en woonde den Romeinschen veldtogt bij in den rang van kolonel bij het 42 regiment van linie. Sedert 2 Dec. 1851 werd hij aan den persoon des keizers geattacheerd, die hem den generaals rang schonk. In het begin van den oorlog met Rusland kommandeerde hij de ongelukkige expeditie in de Dobrutscha, waar zijn corps door ziekten meer dan gedecimeerd werd. Hij nam ook deel aan de verovering van den toren van Malakoff. Na den aanslag van 14 Januarij werd Espinasse bij het ministerie van binnl. zaken geplaatst, waar hij droevige herinneringen heeft achtergelaten. Hij zal weinig betreurd worden, vooral niet bij de armée.

De keizerin heeft den 7den aan den minister van oorlog bekend gemaakt dat de generaals Mac Mahon en Regnaud de St. Jean d'Dangely tot maarschalken van Frankrijk benoemd zijn, als belooning voor de uitstekende diensten, welke zij in de bataille van Magenta bewezen hebben.

— De zitting van den Franschen senaat is gesloten. Vóór de lezing van het besluit van H. M. de keizerin-regentes, waarbij die sluiting wordt aangekondigd, heeft de president, de heer Troplong, de volgende toespraak gehouden:

»*Mijne Heeren Senatoren!*

»Vergun mij, eer ik den minister van staat het woord geef, een gevoel uit te spreken, hetwelk bij het einde dezer belangrijke zitting ons vaderlandslievend afscheid zal zijn.

» De keizer heeft een nieuwen naam in de gedenkboeken onzer overwinningen doen opteekenen (*Toejuiching*). De groote armée en het groote legerhoofd schijnt men als het ware reeds te hebben teruggevonden op dien Italiaanschen bodem, waar zich het genie van Napoleon I openbaarde, en de slag bij Magenta is te gelijker tijd de bevrijding van Piemont, de verwerving der onafhankelijkheid van het Lombardijsch-Venetiaansch gebied en de nederlaag des vijands. Laat ons, even als het geheele rijk eene overwinning toejuichen, die voortaan tot de geschiedenis behoort.

» Wanneer wij, Mijne Heeren Senatoren hier weder bijeenkomen, zal het keizerrijk van Napoleon III, die Frankrijk heeft gered, waarschijnlijk Italie bevrijd hebben en Europa zal het einde hebben aanschouwd van eene kwestie, waardoor het reeds sedert eeuwen gekweld werd. Wij hebben inderdaad aan gene zijde der Alpen een man, een leger, eene edele zaak, terwijl onze onoverwinnelijke kracht wordt geleid door gematigdheid, regtvaardigheid en menschelijkheid (*Levendige toejuiching*) Laat ons daarop vertrouwen en uit elkander gaan onder den kreet van: *Leve de keizer*!

Een algemeene kreet van *Leve de keizer!* uit den boezem van den Senaat opgegaan, was het antwoord op deze welsprekende taal des voorzitters.

— Hoewel nog geen officieel verslag der Fransche regering van de bataille bij Magenta verschenen is, willen wij onze lezers voorloopig de volgende particuliere correspondentie uit Novara echter niet onthouden:

» De eerste aanval der Algerijnsche tirailleurs bij Magenta — zegt de schrijver — kan eenigermate gelden als een tegenhanger van het gevecht bij Montebello en den coup de main bij Palestro. De vijand stond met eene aanzienlijke strijdmagt, door zijne kanonnen gedekt, vóór hen, terwijl de kreet *voorwaarts!* door onze officieren aangeheven, van de zijde der Oostenrijkers met een moorddadig schrootvuur werd beantwoord. De kogels en wat de vuurmonden verder uitbraakten, vloog evenwel over de hoofden der Afrikanen heen, en deze stortten zich in ongeregelde horden op de Oostenrijksche gelederen, waarbij uit hun midden reeds de kreet *victorie!* opging, nog eer zij een enkel schot gelost hadden. Een ooggetuige verzekert mij, dat die eerste aanval een hoogst zonderling en tevens niet minder verschrikkelijk schouwspel opleverde. Men kon niet zeggen, dat de tirailleurs in den stormpas aanrukten: neen, het was in waarheid een tooneel, gelijk het ons door Cooper onder de Indiaansche wilden wordt afgeschilderd. Sommigen toch kropen langs den grond, even als die ruwe zonen der woestijn, die den vijand onverhoeds hunne spierkracht doen gevoelen, eer hij zich door eene enkele beweging daartegen kan te weer stellen. Anderen sprongen wild en woest door de vlakte en vielen de verschrikte Oostenrijkers onder een doordringend krijgsgeroep te lijf, terwijl zij met de bajonnetten of geweerkolven als razenden zonder genade op den vijand inslogen. Hieruit ontstond een onweerstaanbaar gedrang, terwijl zich boven het gebulder der kanonnen de wilde strijdkreeten deden hooren, waarbij de schelle, gillende vreugdetoonen der overwinning te midden van de verwenschingen en het gekerm der stervenden en gewonden, een akeligen wanklank vormden. Men hoorde uit honderde kleine afzonderlijke groepen de verschrikkelijkste vervloekingen opgaan, die het fanatismus der Muzelmannen ooit heeft uitgesproken. Ieder Afrikaan raakte handgemeen met drie of vier Oostenrijkers, en weldra zag men de vijandelijke soldaten de wapens wegwerpen, om in opeengedrongen massa's en in de grootste wanorde al vlugtende eene wijkplaats te zoeken in de kuilen en ravijnen, waar zij hoopten hunne ruwe aanranders te kunnen ontwijken.

» Na afloop van den strijd leverde het slagveld geen minder vreemd schouwspel op. In hunne dweepzieke bedwelming rolden de overwinnaars als uitgelaten over het terrein en even alsof de Afrikaansche zegezangen van hunne broeders aan de overzijde der Middellandsche Zee hun oor hadden getroffen, vingen zij hunne wilde krijgsdansen aan, waarbij zij zelfs hunne Europesche strijdmakkers door hun doordringend geschreeuw schrik inboezemden. Sommigen hadden hunne gevangenen gedwongen naast hen op den grond te gaan liggen en verlustigden zich in het gezigt dezer weerlooze overwonnelingen. Anderen zochten, uitgeput van vermoeijenis, nieuwe krachten in den slaap.

» En toch zou men dezen soldaten onregt aandoen, zoo men hen met wilde dieren wilde vergelijken. De Algerijn verstaat de kunst van vechten; hij vecht met eene zekere loijauteit, zelfs heeft zijne manier van handelen iets edels, want zelden heb ik een hunner pogingen zien aanwenden op zijn vijand van achteren te treffen. Hij springt op zijn tegenstander toe; hij grijpt hem bij de beenen; hij maakt alle mogelijke snelle bewegingen; om kort te gaan, hij tracht zijn man in verwarring te brengen, maar nooit zal hij hem op eene lafhartige wijze als bij verrassing een doodelijken stoot toebrengen. Mikt hij den aanvaller op de borst, men vergete niet, dat hij daarbij zelf zijne borst aan de slagen van den ander prijs geeft; treft hij met de bajonnet, dan is dit meestal om een bajonetstoot af te wenden; hij neemt den ontwapenden vijand gevangen, maar dood hem niet. Overigens kon het niet anders of de Algerijnen hebben in dien strijd ook veel geleden; doch hun verlies is in vergelijking van het verkregen succes gering te noemen. De officieren, waarvan eenigen buiten gevecht zijn gesteld, hebben een waren heldengeest doen uitblinken en verdienen teregt dat hunne namen openlijk worden bekend gemaakt.

» De Piemontesche divisie, — voegt de schijver er als post scriptum bij, — die te Palestro, onder generaal Broglio in het vuur is geweest, in Novara doorgetrokken, alwaar zij door de burgers en militairen algemeen en levendig werd toegejuicht. Zij begeeft zich thans naar Milaan. Menigeen werd daarbij getroffen door de opmerking, dat minstens vijf van de tien compagnien slechts door de onderofficieren werden gecommandeerd, daar de officieren op het slagveld te Palestro rusten.

— Volgens het officieele Bulletin van den veldslag bij Magenta, door de Sardinische regering openbaar gemaakt, hebben de geallieerden 4 stukken geschut genomen en 2 vaandels, 4000 ransels en 10,000 geweren buit gemaakt. Zij hebben voorts 7000 krijgsgevangenen naar de achterhoede gedirigeerd.

20,000 van de in het vuur gebragte 120,000 Oostenrijkers zijn buiten gevecht gesteld.

Het verlies der Franschen bedraagt 5000 man aan dooden en gewonden.

— Voorts verneemt men, dat, twee dagen na de bataille bij Magenta, een tweede gevecht is geleverd, waarvan een bulletin uit Turin het volgende verslag geeft.

De Fransche-keizerlijke garde en de Sardinische troepen zijn door zeer talrijke Oostenrijksche legercorpsen in de nabijheid van Magenta aangevallen. De keizerlijke garde, waartegen de aanval het hevigst gerigt was, kon geene offensive houding aannemen, maar bood een krachtigen wederstand. Door de Zouaven ondersteund, namen de gardes daarna onderscheidene der Oostenrijksche positien in. Zes malen werden zij daaruit door de Oostenrijkers teruggeslagen en zes malen namen de gardes en Zouaven die positien weder in. Het legercorps onder bevel van generaal Niel kwam toen opdagen en maakte eene algemeene offensive beweging van de zijde der geallieerden mogelijk. De Oostenrijkers gaven het echter niet op en beproefden eene verrassing langs den linkerflank der geallieerden, welke manoeuvre echter door de verschijning van het legercorps onder bevel van generaal Mac Mahon werd verijdeld. De avond begon te vallen, hetgeen niet belette, dat de Oostenrijkers na de mislukking hunner omtrekkende beweging, al hunne strijdkrachten te gader in het vuur bragten. Er ontspon zich toen een strijd, feller dan tot dusver nog gevoerd was. Er ontstond eene woedende melée. De Oostenrijkers vochten met den moed der wanhoop, en waagden het uiterste om de geallieerden aan 't wijken te brengen. Juist op het bagchelijkste oogenblik evenwel was de generaal Mac Mahon er in geslaagd om, even als in de eerste bataille van Magenta, eene strategische beweging uitte voeren en een zoo beslissenden aanval te doen, dat de Oostenrijkers langs de geheele linie konden teruggeworpen worden. De veldslag was door de geallieerden gewonnen.

De keizer, die op het slagveld verscheen, heeft den generaal Mac Mahon, onder dankzegging voor de gewigtige door hem bewezen diensten, tot maarschalk en hertog van Magenta benoemd.

— Opper-Lombardije is door de Oostenrijkers ontruimd, en heeft Victor Emanuel tot souverein geproclameerd. In den avond van den 7den ontruimden de Oostenrijkers ook Pavia, na het geschut vernageld te hebben. Het corps van prins van Schwartzenberg is in de rigting van Belgiojoso vertrokken; ook de generaal Urben heeft met zijne troepen den aftogt van Cassano bewerkstelligt. *Den 8 dezer hielden keizer Napoleon en koning Victor Emanuel hun intogt in Milaan.*

Door den gemeenteraad der stad was reeds den 5den bevorens het volgende adres aan den koning gezonden.

» De gemeenteraad van Milaan is er trotsch op gebruik te maken van een zijner dierbaarste voorregten, door de tolk zijner medeburgers te zijn in gewigtige omstandigheden.

» Hij wil het verdrag van 1848 vernieuwen, op nieuw, ten aanhoore der geheele natie, eene groote zaak verkondigen, welke elf jaren in de harten des volks heeft doen rijpen. De inlijving van Lombardije bij Sardinie is heden morgen geproclameerd, toen het vijandelijk geschut ons kon verpletteren en de vijandelijke troepen op onze openbare pleinen voorbij trokken.

» De inlijving is de eerste schrede op den weg van een nieuw openbaar regt, dat de volken vrijheid geeft, over hun eigen lot uitspraak te doen.

» Het heldhaftig leger van Sardinie en dat van zijn bondgenoot, die Italie vrij willen zien tot aan de Adriatische zee, zullen weldra hunne grootsche onderneming voltooid hebben.

» Neem, door onze tusschenkomst, de hulde aan welke Milaan u aanbiedt.

» Geloof dat onze harten voor u slaan. Onze kreet is: *leven de koning en het statuut van Italie.*

— Men wil weten, dat als de oorlog in Italie zoover gevorderd is, dat tot het beleg der vestingen in Lombardije wordt overgegaan, de keizer alsdan naar Frankrijk zal terugkeeren en het opperbevel over onze krijgsmagt in Italie opgedragen zal worden aan den maarschalk Pélissier.

— De Maarschalk Pélissier is naar Nancy, het hoofdkwartier van het oostelijk legercorps, vertrokken.

— In de diplomatieke kringen te Parijs wordt druk gesproken van de Russische circulaire, die in de afgeloopen week aan verschillende Duitsche hoven is gezonden, en waarvan wij reeds de hoofdstrekking hebben medegedeeld. Daarin worden die hoven ernstig tegen onberaden stappen gewaarschuwd en tevens herinnerd dat de Duitsche bond met een zuiver defensief doel is georganiseerd en dat de bijeentrekking van een observatie-korps aan de Fransche grenzen, of andere soortgelijke maatregelen in het belang van Oostenrijk die organisatie van aard zouden doen veranderen en eene aanvallende handeling daarstellen, welke door niets geregtvaardigd wordt. De Russische regering moest daarbij te verstaan hebben gegeven, dat zoo de Duitsche hoven geen acht slaan op herhaalde stellige verzekeringen van Frankrijk dat het geen aanval op Duitschland beoogt, maar uit een ongemotiveerd wantrouwen jegens Frankrijk, deel aan den oorlog in Italie mogten nemen, zij (de Russische regering) alsdan niet onverschillig zou kunnen blijven, maar zoodanige maatregelen zou moeten nemen, als door de belangen van Europa mogten gevorderd worden.

— Het Engelsche parlement is den 7den dezer door de koningin in persoon geopend. H. M. sprak bij die gelegenheid de navolgende rede uit:

»*Mylords' en Mijne Heeren!*

Met innige voldoening roep ik bij den tegenwoordigen zorgvollen toestand der openbare aangelegenheden, het gevoelen in van mijn parlement, dat ik in den kortst mogelijken tijd bijeengeroepen heb. Ik heb bevolen, dat u stukken zullen worden overgelegd, waaruit u zal blijken, hoe ernstig en aanhoudend mijne pogingen zijn geweest, om den vrede van Europa te bewaren. Deze pogingen hebben ongelukkiglijk schipbreuk geleden en de oorlog is uitgebarsten tusschen Frankrijk en Sardinie aan de eene en Oostenrijk aan de andere zijde.

» Daar ik van beide strijdvoerende partijen verzekeringen van vriendschap ontvang, is mijn voornemen eene strikte en onpartijdige onzijdigheid in acht te nemen. Ik hoop met Gods bijstand voor mijn volk de zegeningen van een voortdurende vrede te bewaren. Intusschen heb ik bij den tegenwoordigen toestand van Europa het noodig geoordeeld voor de zekerheid mijner staten en de eer mijner kroon, mijne zeemagt in grooter mate te versterken, dat door het parlement was goedgekeurd.

» Ik steun met vertrouwen op uwe krachtige medewerking in dezen voorzorgsmaatregel van verdediging.

» De koning der Beide Sicilien heeft mij kennis gegeven van den dood van den koning, zijn vader, en van zijne eigene troonsbestijging. Ik heb gemeend, in overeenstemming met den keizer der Franschen, de diplomatieke betrekkingen met het hof van Napels te moeten hervatten, welke sedert de laatste regering onafgebroken waren.

» Mijne betrekkingen met alle andere buitenlandsche mogendheden blijven steeds op den meest vriendschappelijken voet.

» *Mijne Heeren van het Huis der Gemeenten!*

» De begrooting voor het jaar, waarin door het laatste Parlement niet was voorzien, zal u onverwijld worden aangeboden, gezamenlijk met zulke buitengewone voordragten, als in de tegenwoordige omstandigheden van de openbare dienst onvermijdelijk noodzakelijk waren.

» *Mylords en Mijne Heeren!*

» Ik heb bevolen, dat een wets-ontwerp in gereedheid zou worden gebragt, om uitvoering te geven, voor zoo verre de hulp van het parlement gevorderd wordt, aan zekere voorstellen van de commissarissen, die ik benoemd heb om te onderzoeken op welke wijze de koninklijke marine het best kan worden bemand, en ik beveel dit belangrijk onderwerp uwer onmiddelijke aandacht aan.

» Maatregelen tot verbetering van wetten en den algemeenen toestand, welke door de ontbinding van het parlement niet tot stand konden worden gebragt, zullen op nieuw aan uw oordeel worden onderworpen. Ik zou gaarne mijne goedkeuring schenken aan elk wel doordacht voorstel tot verbetering van de wetten, welke de vertegenwoordiging van mijn volk in het parlement regelen, doch gij zult met mij van meening zijn, dat de noodzakelijkheid om uwe aandacht onmiddelijk te wijden aan maatregelen welke spoed vereischen, met betrekking tot de verdediging en den finantieelen toestand van het land, u geen tijd laten, om gedurende deze zitting beraadslagingen te houden over maatregelen van wetgevenden aard, betreffende een zoo moeijelijk en uitgebreid onderwerp.

» Ik vertrouw, dat gij in het begin van de volgende zitting uwe ernstige aandacht zult kunnen wijden aan een vraagstuk, welks spoedige en voldoende regeling tot groot voordeel voor het algemeen zou strekken.

» Ik houd mij overtuigd dat gij met ijver uwe parlementaire pligten zult vervullen en ik bid dat de uitslag uwer beraadslagingen moge strekken, om aan het land te verzekeren het behoud van den vrede en de voordurende verbetering van den inwendigen toestand."

Denzelfden dag werd in de beide huizen het adres van antwoord voorgesteld. In het Hoogerhuis verklaarde lord Granville bij die gelegenheid, dat hij in weerwil van zijn gebrek aan vertrouwen in de regering, geen votum van wantrouwen zoude voorstellen, daar dit beter in het Lagerhuis te huis behoorden. Hij viel overigens de buitenlandsche politiek van het kabinet aan.

Lord Derby zeide, dat de staatkunde der regering is het handhaven der onzijdigheid. Hij betoogde dat de oorlog onder een valsch voorwendsel is begonnen, en dat Italie daarvan geen voordeel zal trekken. De regering is noch voor Sardinie of Frankrijk noch voor Oostenrijk gestemd. Zij is voor eene strenge onzijdigheid.

Lord Malmesbury stelde de verdediging dier politiek uit. Lord Normanby keurde Sardinie's aanvallende staatkunde en lord Palmerston's anti-Oostenrijksche verwachtingen af. De lord Eglinton en Ellenborough spraken voor, en de hertog van Argyll tegen de regering. Lord Brougham keurde den geheelen oorlog af. Het adres van antwoord op de troonrede werd daarop aangenomen.

— Den dag vóór de opening van het parlement heeft in *Williss Rooms* eene meeting plaats gehad van de verschillende fractien der liberale partij. Ongeveer 300 leden van het Lagerhuis waren daarbij tegenwoordig; er werd besloten om amendement op het adres van antwoord op de troonrede te stellen, ten einde daardoor een votum van wantrouwen jegens het kabinet uitte lokken. Lord Palmerston en lord John Russell hebben op die meeting tevens verklaard dat zij bereid waren in volkomen overeenstemming met elkander te handelen, wie van hen ook eerste minister mogt worden. Overigens zouden zij eene liberale staatkunde volgen. Lord Palmerston verklaarde verder dat Engelands pligt en belang mede brengen het in achtnemen van neutraliteit en instandhouding der alliantie met Frankrijk.

Advertentie.

Op Zaturdag den 30sten Julij aanstaande,

ZULLEN TE JAPARA,

PUBLIEK WOR- 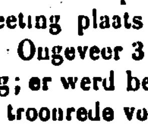 **DEN VERKOCHT:**

Twee Steenen met pannen gedekte Huizen, bij de verponding geregistreerd onder N°s. 12 en 13, toebehoorende aan den boedel van wijlen den Heer *J. A. KAHL.*

De Geassumeerde Executeur,
J. A. BATIEST.

JAPARA, den 22sten Julij 1859. (907)

Van elk ongeteekend artikel in het Samarangsch Advertentie-Blad voorkomende, hetwelk geen bloote nieuwstijding of aankondiging bevat is de schrijver

J. H. DE GROOT.

Gedrukt en Uitgegeven bij de Groot, Kolff & Co., Samarang.